Після конфіскати — другий наклад.

Ч. 127 (10 510). Львів, пятниця 12. червня 1925. Почтову належитість оплачено гуртом. Рік XLIII.

ДІЛО

ВИХОДИТЬ ЩОДЕННО ПЕРЕДПОЛУДНЕМ

РЕДАКЦІЯ І АДМІНІСТРАЦІЯ: Львів, Ринок 10. II. пов.
Конто почт. щад. 143.322.
Адреса для телеграм: „Діло" Львів.
Гол. Редактор приймає від 1—2 год. пополуд.
Рукописів не звертається.

ПЕРЕДПЛАТА: Місячно в краю 4·20 зл.
ЗА ГРАНИЦЕЮ: В Америці 1 дол., Франції, Голяндії, Бельгії 20 фр. фр., Італії 7·50 зл., Німеччині 7·50 зл., Швайцарії 5 шв. фр., Чехословаччині 30 ч. к. Румунії 150 лей, Болгарії 7·50 зл. Австрії 7·50 зл. Зміна адреси 1 зол.

В справі оголошень звертатися до Адміністрації.
ЦІНА ОДНОГО ПРИМІРНИКА 17 сот.

Факт доконаний.

Англійсько-французьке порозуміння в справі гарантійного пакту є фактом доконаним. Особиста зустріч Чемберлена й Бріяна в Женеві усунула останні перепони на шляху до тривкого миру на заході. Перед представниками міжнародньої преси заявив Бріян, що нова нота, яка буде вислана до Німеччини, творить „систему для угрунтування европейського миру". Умовою тієї системи є вступлення Німеччини до Ліги Націй. Спільні пропозиції до Німеччини обіймають теж положення Польщі й Чехословаччини, запевнюючи їм непорушні основи миру. **Тут будуть широко використані компетенції Ліги Націй.** Німеччина повинна прийняти англьо-французькі пропозиції, бо вони спираються на принципах слушности і є вислідом основного передумання та узгіднення поглядів між Англією і Францією.

Так зясовував справу найхитріший з політиків Бріян. Очевидно, все сказане не слід брати буквально так, як воно представляється в дипльоматичному жаргоні. Перш усього годиться ствердити, що спільні англьо-французькі пропозиції щодо свого первісного походження є пропозиціями німецькими. Новий пакт забезпечує мир реально **тільки** на заході, над Реном, забезпечує Францію, Бельгію і в дальшій консеквенції Англію. Державам на схід від теперішніх німецьких кордонів дається змогу широко використовувати „компетенції Ліги Націй", які в суті річи мають чисто теоретичне значіння.

Новий гарантійний пакт є побідою Німеччини, може не у всьому обсмі, як це було зясовано у нашій вчерашній статті. Таким чином Польща, **реально** беручи справу, находиться в новому положенні. Її західні границі є загрожені — як не нині, то завтра, як не збройно, то мирно якраз на основі § 19. статуту Ліги Націй. В Німеччині все живою й невмирущою є думка, що її східні границі є штучні, неприродні, що від живого тіла німецького державного й господарського organізму насильно відірвано деякі частини, тим способом не даючи змоги німецькому organізмові сповнювати нормальні, перш усього господарські функції. Новий гарантійний пакт ставить Польщу в прикре положення, підриваючи реальність польсько-французького мілітарного союзу. В таких умовах Польща мусить забезпечуватися з иншого боку і то на власну руку, якщо не шукати нових, більше надійних союзників.

Очевидно, Польщі не лишається нічого иншого, як звернути свої очі на схід, як колись у білокаменній, а тепер червоній Москві шукати приятелів, а може й союзників. Ще недавно справа польсько-радянського зближення була дуже актуальною. Промови Рикова й Чічеріна в Тифлісі, а опісля в Москві, не лишали ніяких сумнівів в цьому напрямку. Польська реакційна преса з великою радістю прийняла заяви радянських політиків. Та польська дипльоматія мовчала, вижидаючи дальших переговорів в справі ґарантійного пакту. Очевидно, від ходу і напрямку тих переговорів польська дипльоматія узалежнювала хитку позицію Польщі. Колиб ґарантійний пакт так само певно і тривко обняв був західні границі Польщі, як він обняв західні границі Франції, то тоді Польща всецїло була би найшлася в англійсько-французькому таборі. В противному випадку прийдеться шукати порозуміння з СРСР., щоби міцнїйшим фронтом стати проти німецьких вимог і посягань.

Довго мовчала польська дипльоматія, довго не відгукувалася на заяви Чічеріна й Рикова. Аж з хвилею, коли виразно виступили обриси гарантійного пакту, міністер Скшиньскі замовив собі представника віденської „Нзє фр. Прессе", щоби перед ним зясувати відношення Польщі до СРСР. Йдучи за „модою", мін. Скшиньскі ніжно жалівся на роботу III. Інтернаціоналу, але одночасно підкреслив **мирність** польської політики у відношенні до СРСР. Найближчий час повинен принести розвязку спірних польсько-радянських питань. В першу чергу муситься осягнути господарське співділання обох держав. А відомо, що **осягнення господарського співділання** є предтечою **політичного порозуміння.**

Тому й не диво, що якраз в дні, коли виявилися виразні обриси ґарантійного пакту, у Варшаві порішено вислати до Москви польську торговельно-промислову делеґацію, якої завданням є осягнення польсько-радянського господарського співділання. Польська делеґація має добитися заснування товариства „Поль-Рос", яке велоб торговлю Польщі з радянською унією. З польського боку це товариство було би приватним підприємством, радянську сторону представляв би уряд.

Навязання цього господарського співділання, яке попереджує політичне порозуміння, повинно викликати в наших політичних колах, без огляду на кордони, сторожку увагу. Вже на IX. Всеукраїнському Зїзді Рад у Харкові (в початках травня цр.) українська безпартійна інтелігенція (акад. Багалій, проф. Попов, публіцист Чечель, інж. Мазуренко) вказувала на важке положення українського народу під Польщею. Так само на те крайно невиносиме положення вказував на III. Всесоюзному Зїзді Рад в Москві представник України, нар. комісар освіти Ол. Шумський.

Утворення сибірського краю.

Президія Всеросійського Центрального Виконуючого Комітету прийняла постанову про утворення Сибірського Краю, з центром у Ново-Миколаївську, в склад якого влучено отсі губернії Сибіру: Омську, Ново-Миколаївську, Алтайську, Томську, Енисейську і автономну область Ойратії. Крім того до Сибірського Краю влучаються деякі частини Уральської области і часово Іркутська губернія, доки не порішиться справа нового адміністративного поділу Далекого Сходу і утворення Ленсько-Байкальської Области.

Новоутворений Сибірський Край переходить від губерніяльного і повітового поділу на окружне і районне. Цілий Сибірський Край має бути розбитий на 16 округ. Новий адміністративний поділ краю має бути закінчений до осени, а по цім мають бути скликані районні і окружні зїзди рад, а відтак краєвий зїзд рад, який вибере Сибірський Краєвий Виконуючий Комітет.

Отже цілий Західний Сибір виділено в окрему адміністративну одиницю вищого порядку, подібно, як це зроблено з Передкавказям, Кубанськими землями, Терськими і Донськими, з яких утворено Південно-Східну Область. Коли зважити, що до складу Південно-Східної области належать численні автономні республики кавказьких народів на підступах кавказьких гір, а до Сибірського Краю також включається автономна область Ойратії, то з цього виходило-б, що і Сибірський Край і Південно-Східна Область мусять мати більше прав самоврядування, ніж поодинокі автономні области, що входять в склад Російської Соціялістичної Федеративної Республики. Це є знак, що Росія йде далі по шляху децентралізації, через утворення замісць штучно викроєних і між собою не звязаних губерній більших територіяльних комплексів, відповідно до географічних і економічних умов.

Варто при цім зазначити, що на території новоутвореного Сибірського Краю живе дуже багато Українців. В деяких місцевостях Алтайського Краю Українці становлять абсолютну більшість населення. Можна сподіватися, що подібно до політики українського радянського правительства, яка виділює на Україні найменші оселі ріжних народів в окремі національні громади і райони, і Виконуючий Комітет Сибірського Краю виділить оселі українських кольоністів в окремі національні громади, райони і округи, заведе в них урядову, українську мову і взагалі дасть змогу всестороннього культурного розвитку численного українського населення на його рідній мові.

X

„Концесії".

I.

Уступлення Тугута назвав „Берлінер Таґеблятт" — „банкротством польської меншостевої політики", тієї політики, яку Польща намагалася представити назовні, як „ідеал політики супроти національних меншостей". Демісію міністра для східних восвідств і нац. меншостей уважає впливовий берлінський орґан сензаційним доказом на те, що польська національна політика йде фальшивим шляхом. Фактично більшість польського народу не хоче допустити до рівноправности т. зв. національних меншостей, хоч конституція і трактат про нац. меншости забезпечують ту рівноправність. Більшість польського народу і теперішній уряд уважають „меншости" ворогами Польщі.

Red. czas. „Dilo" Pr. 410/25. W Imieniu Rzeczypospolitej Polskiej! Sąd okręgowy karny jak Trybunał prasowy we Lwowie, orzekł na wniosek Prokuratury Państwowej, że treść czasopisma „Dilo" Nr. 127 (10.479) z dnia 6. czerwca 1925 r. w artykułach pod tytułem: 1) „Realni polityky" w ustępach między słowami: a) tolerowane... a: Tomu ne slid, b) „czużoplemiaciw"... a: ce sym bilsze, c) hałyćkim... a: jakraz, d) hałyćki... a: majuczy, e) hałyćkych... a: lunaje, 2) w rubryce „Nowynky" z notatki „Newdała manifestacja" w całości zawiera znamiona ad 1) a) b) 2) zbrodni z § 65 a) ustawy karnej ad 1) c) e) występku z § 302 ustawy karnej uznał dokonaną w dniu 5. czerwca 1925 roku konfiskatę za usprawiedliwioną i zarządził zniszczenie całego nakładu i wydał w myśl § 493 p. k. zakaz dalszego rozpowszechniania tego pisma drukowanego. Zarazem wydaje się nakaz odpowiedzialnemu redaktorowi tego czasopisma, by orzeczenie niniejsze umieścił bezpłatnie w najbliższym numerze i to na pierwszej stronie. Niewykonanie tego nakazu pociąga za sobą następstwa przewidziane w § 21 ust. druk. z 18. XII. 1862 Dz. p. p. Nr. 6 ex 1863 t. j. zasądzenie za przekroczenie na grzywnę do 400 zł. p. Lwów, dnia 7. czerwca 1925 r.

Hawel.

Red. czas. „Dilo" we Lwowie. Pr. 412/25 W Imieniu Rzeczypospolitej Polskiej! Sąd okręgowy karny, jako Trybunał prasowy we Lwowie orzekł na wniosek Prokuratury Państwowej, że treść czasopisma „Dilo" Nr. 124 (10.478) z dnia 7. czerwca 1925 r. pod tytułem 1) „Pamiaty heroiw" w ustępach między słowami: a) At... a: smert', b) smert' a: naszych własnych, c) świątkuwały... a: Inacze, d) pohybuły... a: pro doln, e) sznuwały... a: może znajszłysiab, f) obowiazok... a: W konu z nas, wreszcie g) w ustępach od słów: de ti naszi... do końca 2) „Widhuky dnia" w ustępach między słowami: a) ustupleonia... a: Tugut, pokryczawszy, b) wojewody... a: ale do czasu zawiera znamiona ad 1) 2) zbrodni z § 65 a) ustawy karnej ad 2) b) występku z § 302 uk. uznał dokonaną 6. czerwca 1925 r. konfiskatę za usprawiedliwioną i zarządził zniszczenia całego nakładu i wydał w myśl § 493. p. k. zakaz dalszego rozpowszechniania tego pisma drukowanego. Zarazem wydaje się nakaz odpowiedzialnemu redaktorowi tego czasopisma, by orzeczenie niniejsze umieścił bezpłatnie w najbliższym numerze i to na pierwszej stronie. Niewykonanie tego nakazu pociąga za sobą następstwa przewidziane w § 21. ust. druk. z 17. grudnia 1862 Dz. p. p. Nr. 6. ex 1863. t. j. zarządzenie za przekroczenie na grzywnę do 400 Zł. P. Lwów, dnia 8. czerwca 1925.

Hawel

„Якщо Польща — закінчує „Берл. Тагеблят“ — справді хоче поліпшити свої внутрішні відносини, то мусить погодитися з фактом, що є краєм національностей, а не одної нації. Міністр для національних меншостей передбачив кепські висліди викідливої меншостевої політики і скинув зі себе відповідальність за її наслідки“.

Стільки берлінський орган. Справді аж тепер стає нам ясним поспішне уступлення Тугута. Видно, що й той представник польської безпрограмової лівиці мусів висмикнутися в час, щоби не апробувати найновійших ухвал „меншостевої секції“.

Від самого початку реставрації Польщі йде „розвязка“ національної квестії.

Правда, перед 8-ма місяцями зявився муж божого провидіння, який „пасував“ себе на знавця „кресів“ і заповів здійснення конституції у відношенні до „інородців“. Особа пос. Тугута і його фразерські виступи є взагалі характеристичні для сучасної польської тзв. лівиці.

„Полохливатість і хаос в розумінні демократизму — пише львівська „Реформа“ — недостача здецидованої й виразної політичної програми, недостача орієнтації в найважнійших суспільних справах і зигзаковатість тактичних ходів, — ось найважнійші й найхарактеристичнійші прикмети тзв. лівого табору в Польщі“.

Носієм цієї безпрограмовости й безпринціпности був якраз Тугут. Анемія лівиці дійшла до кульмінаційної точки в моменті, коли вона мовчки прийняла тезу польської реакції, яка узмістовлюється в словах: „Польща для Поляків!“ З мовчазного прийняття цієї тези вийшла співпраця Тугута зі Ст. Грабским спершу при укладі тзв. язикових законів, а опісля в кабінеті Вл. Грабского. Польська реакція в цілости опанувала нужденну тзв. польську демократію, надихала її своєю ідеольогією, зробила з неї помело і вкінці довела до її повного розгрому.

Епископський стиль.

Галичане мають справді щастя до епископів. Таких князів церкви, як нпр. еп. Хомишин, не знайдеш зі свічкою в цілій Христовій церкві. В ньому сконцентровані всі можливі прикмети апостольського мужа: покора, любов ближнього, лагідність, такт, справедливість, пастирська провориність, розум, толерантність, добре виховання і т. п. Хочете на це доказів?

Візьміть до рук останнє послання еп. Хомишина „До всеч. духовенства“ з цього року і зараз на першій сторінці знайдете такі апостольські слова:

„В нашім народі шаліє тепер буря против церкви. Ведеся боротьба в спосіб перфідний і злочинний. Лож, облуда і терор се суть середники тої боротьби. Ту вже не ходить о целібат..., але о істнованнє у нас церкви. Боротьба та має закраску духовного большевизму. Ту вже ходить о се, хто має мати власть в церкві, чи правні настоятелі, чи непокликані люди, а радше вулиця. Керму сего злочинного руху взяли в свої руки чинники непокликані, або які не мають нічого спільного з вірою і катол. церквою. Сі точинники підпалюють церкву, щоби її знищити: вони витворюють бурю, щоби церкву повалити. Тактика сеї боротьби йде в розріз з вірою, з принципами кат. церкви і здоровим розумом. Дика пристрасть, сліпа лють, штубакова арогапція і вуличний терор, се суть головні черти сеї цілої боротьби“...

І так дальше, і так дальше... Проєкт одного священика що до заснування церковного краєвого товариства — це пропагування „радянсько-большевицької церкви“... „У нас целібату досі ніхто з епископів не проголосив... До целібату нікого з питомців не змушується насильством, а в кожнім случаю ніколи під загрозою кулькою в лоб, як се поминіюсь в справі женитьби питомців... Великий є у нас занепад розумного і самостійного думання... У нас назбиралось за много вибухового матеріялу. Під церкву підложено вже давно динаміт, а в боротьбі против целібату запалено тільки льонт... Питомців (в Станиславові) стероризували очайдухи... Вони, ті очайдухи, потайки в ночи, по злодійськи, вимушували підписи... Рішучо треба осудити тих (питомців), котрі як комітетові виконуючи приказ упавшого світа, під погрозою револьвером доконали сатанського (!!) діла на загал питомців... І сей нелегальний, розбійничий і дикий поступок питомців публика приняла як ідейний, впрост геройський... Справді у нас дух затросний, деправація і прострація серця... Молодь наша переважно без висших солідних ідеалів, губою тілько патріотична, до праці залінива і шукає тілько легкого хліба. А від кого то всьо бере початок? Від старших... Ціла ся погана боротьба кидає сумну тінь на жонате духовенство... Священики нехай не дадуться порвати денервуючими настроями і нехай не виставляють собі свідоцтва овечого розуму (!!)“...

Ось такий стиль послання епископа Хомишина! Самі шан. читачі осудять, оскільки епископ послугується правдою або минається з нею. Та нам не про те йде. Ми хочемо піднести тільки факт, що християнський епископ у представленню своїх переконань уживає стилю, якого не знайдемо в посланню ні одного християнського епископа хотяй би найменш культурного народу. Послання еп. Хомишина це компромітація не тільки нашого епископату, але всего нашого духовенства й нашої церкви. Це в кождому разі випадок, над котрим не смісмо перейти до дневного порядку. В першій мірі обовязком нашого митрополита, як голови церковної провінції, порозумітися якнайскорше з Римом і положити край згіршенню, яке йде зі Станиславова вже від довшого часу. Мовчати на те, що там діється, значить хіба годитися на ту згіршаючу роботу... Не зле було би також подумати про якусь висшу духовну цензуру на епископові письма й промови. Практика останніх місяців вказує, що така цензура далеко потрібнійша епископам, як священикам.

Послання еп. Хомишина як і всі його дотеперішні публікації, мають іще одну „прикмету“. Епископ у тих своїх письмах компромітує не тільки себе і наш епископат, не тільки компромітує та безчестить наше жонате духовенство й нашу церкву, але компромітує і понижує та безчестить також наш нарід взагалі, а в останнім своїм посланню нашу молодь зокрема. Говорити

що наша молодь без ідеалів і що вона непатріотична; говорити сьогодня, — коли наша молодь серед голоду й холоду, переважно при ручній роботі, перериваній трусами й сидженням по тюрмах добуває надлюдськими просто зусиллями висшого знання чи заграницею чи у себе дома, — що та молодь лінива і шукає легкого хліба, може хіба... епископ Хомишин.

Останнє послання нагадує нашій суспільности знов один невідкличний обовязок: крайня пора подбати вже раз, щоби шкідливі для нашої церкви й народу одиниці, до того ще хорі й непочитальні, не займали в нас відповідальних становищ, а знайшлися якнайскорше там, де для них найвідповіднійше місце.

Свящ. С. Д.

Зі соймових комісій.

Українські внесення в освітній комісії.

Кілька тижнів у соймовій освітній комісії тяглися змагання з приводу вибухів у гімназії ім. Лелевеля у Вильні. Міністр Стан. Грабскі, даючи вияснення в цій справі, розширив свою промову й виголосив ціле експозе (про свої пляни виховання, про необхідні реформи в школі і т. и.). Дня 5. червня закінчилося те обговорювання, й комісія прийняла цілий ряд резолюцій, де закликає уряд, щоби приступив до випрацювання системи виховання, щоби вніс проєкти реформи матуральних іспитів, щоб переглянув і скоротив програми науки в середніх і загальних школах, щоб виробив статути для батьківських комітетів і покликав їх до праці з радами педагогічними, щоби заопікувався позашкільним життям шкільної молоді й поробив заходи проти поширювання порнографічних друків, проти аморальних кінематографічних картин і т. и. При обговоренні справи забирав кілька раз голос посол Сергій Козицький і на доказ політики Ст. Грабского представив всі інспекторські практики з уневажненням декларацій, після чого поставив такі внесення:

Сойм закликає правительство:

1) щоби перестало знущатись й теоризувати українську й білоруську людність, яка внесла декларації з домаганням для своїх дітей школи з материнською (українською чи білоруською) мовою навчання;

2) щоби прийняло до відома ті декларації, бож внесені вони на основі закону про шкільництво для національних меншостей з дня 31. липня 1924 р.;

3) щоби негайно приступило до оснування для українських і білоруських дітей шкіл з навчанням в їх рідній мові з тим, щоби з початком 1925—6 шкільного року люде мали таку школу, яка їм належиться в силу внесених ними декларацій;

4) щоб перевело докладне розслідування про зловживання шкільних властей, які допустилися того, що через поліцію визивають до переслухування, як би до слідства судового, до обслідування, до розправи і переслідування карного всіх, хто вніс немилі для уряду декларації з бажанням науки для своїх дітей рідною мовою, а при тих „баданих“ грозьбою, залякуванням і всякими иншими способами вимушувано в батьків, щоби уневажили внесені шкільні декларації;

5) щоби правительство посарало й забрало з українських і білоруських земель тих шкільних інспекторів, які чи то самі, чи послугуючися підвладними їм учителями, чинили ці всі злочини;

6) щоб Станіслав Грабскі, котрий як міністр освіти, не може не знати про ту цілу систему насильства підвладних чинників, який не вдержав, не припинив тої інспекторської самоволі, рекламованої „Слов-ом Польск-им“, де цей пан Грабскі є відповідальним політичним керівничем, — щоб той пан Станіслав Грабскі негайно усунувся з посади міністра освіти“.

Всі ці домагання комісія відкинула, при чому перших 5 пунктів піддержали соціялісти й визволенці, за останньою точкою голосував тільки сам внескодавець.

Голод.

Бюлетень Краєвого Комітету Допомоги „Голодному Селу“.

Ч. 10. червень. 1925 р.

Організаційний рух.

Зорганізувались повітові комітети допомоги „Голодному Селу“: в Скол[illegible] під головуванням о. Михайла Мосори, в Дрогобичі під головуванням о. Повха, в Турці під головуванням о. Федевича, в Чорткові під головуванням д-ра Горбачевського, в Раві Руській під головуванням о. Лепка, в Кутах під головуванням п. Л. Томюка.

Сільські комітети: в с. Коросна пов. Добромиль, Чуниви пов. Добромиль, Лі[illegible]на пов. Добромиль, Мякова пов. Добромиль, с. Колониці пов. Яворів.

Становище в пов. Сянік.

Повітовий комітет в Сяноці повідомляє:

На нашій Лемківщині, до котрої належить і сяніцький повіт, є голод рік-річно, навіть в нормальних часах. Управляють тут по найбільшій части овес та бараболю. Жита мало, а пшениці майже зовсім не управляють. В часах нормального урожаю продається овес та бараболю, а купується за не жито, та пшеницю на хліб. Минулого року однак не дозріли ні овес ані бульба, через що наше селянство попало в крайну нужду. Багато селян живиться цілий рік вівсяником та бараболею. З весною, а особливо по весняних роботах збільшило[illegible] [illegible] селянам нині нема в нашому повіті ані одного села, в котрім не було би кілька до кільканадцять родин, котрі не мають ані зерна, ані збіжжа, ані одної бараболі, а живуть лише жебраниною або боргом, а часто трапляється, що голодують по кілька днів. Задля браку збіжжа та бараболь багато селян не обробило свої поля. Необсіяного поля начисляються в нашім повіті коло 25—30 процент. Озимину головно жито знищила в осени слимаки, а в зимі миші. На заробітки селяне нікуди не виїздають, а на місці не мають також жадного заробітку. До Америки рівнож ніхто тепер не виїздже.

Місцеве староство дістало для голодуючих державну допомогу у висоті 3.000 зол. За ті гроші має розділити між селянами кукурудзяну муку, догазу, крупи тощо. До нині пори акції тої ще не переведено. Від наших економічних та просвітних товариств до повітового комітету нікого не покликано.

Повіт наш обнимає 133 громади, з котрих 34 є польські, а 99 українські. З них селення майже 1/3 часть потребує вже нині допомоги, а до жнив буде потребувати більша половина.

У. С. Р. Р.

Могили великих Українців.

Могила Т. Шевченка біля Канева над Дніпром, що від смерти Великого Кобзаря до нинішніх днів є місцем паломництва широких мас українського народу, прийшла в повне запустіння, як це ствердив завідуючий Губпросвітою Київщини Левицький, повернувши з інспекційної дороги по Київщині. Не зважаючи на те, що на упорядкування могили було відпущені гроші, робота ця чомусь не виконана. В хаті, коло могили, нема жадної книжки. Нарада при Губпросвіті, на котрій Левицький реферував про становище могили, порішила в трьохдневний термін згодити справу з буджетом на упорядкування могили Шевченка й уложити плян культурного обслугування мас з огляду на масових одвідувачів її.

Але справа з могилою другого великого Українця, Пантелеймона Куліша, ще гірша. В одній московській часописі находимо телеграму з Чернигова, що могила Куліша в Борзенщині зрівнана з землею і сліду ніякого нема, що там похований один з відродителів України.

Зрівнаюча група на Україні, стараючися дуже про память своїх партаґеніїв, будуючи їм памятники й називаючи їх іменами ріжні міста, заводи, вулиці ще за життя, не ждучи, що про їх заслуги перед Україною скаже історія і не рахуючися з національними почуваннями українського народу, могла-б звернути більшу увагу хоч би на ті могили в святости яких для кожного Українця і кожної культурної людини не може бути сумніву.

Професійна освіта на Україні.

На Всеукраїнському Зізді народньої освіти заступник комісара народньої освіти Рябо подав отсі інформації про стан і перспективи професійної освіти на Україні.

В 1921 р. було на Україні 32 школи для робітничої молоді та 2000 учнів, а в 1925—6 р. буде їх 353 і 23.000 учнів. Професійних шкіл індустріяльно-технічної освіти є тепер 187 з 17.500 учнями і має бути відкрито ще 15 шкіл. Середніх професійних шкіл функціонуватиме в 1925—6 році 807, з 75.000 учнів, в тім рільничих 219, з 17.000 учнів. Навчання в школах буде переведено цілковито на українську мову.

(Б. 30. V.)

ВІДГУКИ ДНЯ.

Райтерада в Райтеровичах.

(Партійна містерія в про- і епільоґом).

Ніхто не заперечить, що тепер найбільше рухається партія радикальна. Тижні віч у проекті, сотки в програмі, десятки в підготуванні, а пару вже навіть відбулися.

Рухливість радикалів нікого не дивує. На звалищах інших партій знайшов собі радикальний гущак підхожий ґрунт і розростається вшир і вгору. Шумлять там радикальні дуби, тремтять від шапованьного леготу ес-ерівська осика, а в нових часах вється довкруги всього радикально-фашистівський хміль.

Росте собі, тішаєтьсе на славу партійний ліс і не дбає про те, що час від часу якийсь прихильник волі народа, власноручно цюкне сокирою то дуба то осику.

— Не руш руського добра! гукне якийнебудь рогуцький відземок.

— Не руське воно, а українське! поправляє вальницький народоволець.

— Добре каже! потакує ліс, байдужий на втрату.

Але Шановні Читачі, бачу, що Ви не багато з цього всього порозумієте. Треба висловлюватись ясніще.

Зачну з кінця.

Наступив „Громадський Голос" на ногу „Волі Народа". А що народовольці багато вишлялися по світу ще царської „матушки", то й напитали собі мозолів і тепер дуже вразливими стали. Почули вони болючо радикальний „наступ" і закусивши зуби ждали тільки на нагоду, щоб віддячитися.

Нагода швидко прийшла.

Ухвалювали радикали віче в Райтеровичах, самбірського повіту. В проєкті віча було не тільки ухвалення безмежного довіря радикальній партії, але й заложення в селі читальні „Просвіти". Зовсім несподівано в точку програми ввійшов і тріюмфальний вїзд вічевого радикального референта разом з комісаром староства, що учасники прийняли грімкими, хоч розбіжними, оклинами.

Також напрограмово звилися на вічу народовольці, що викликало в свою чергу констернацію в референтів, а в слід за тим і зміну погляду на назву нашого народу.

Один з радикалів говорив:

— Ми, Русини, par excellence хлопська нація, не можемо замикати очей на те, що наше руське добро... і т. д.

Один з народовольців балакав:

Ми, Українці, господарі на своєй, от віка українскій, земли, не позволимо допущувати до етого... і т. д.

„Віченики слухали одного, слухали другого, мотали все на вус і, зогляду на те, що це було радикальне віче — ухвалили:

„Віче в Райтеровичах ухвалює недовіря „руській" радикальній партії, а повне довіря „українській" партії — Народної Волі".

Справа булаб на тім і закінчена. Народоволець цюкнув сокирою по радикальніє дереві, а ліс, як ліс, — зашумів: „Добре!"...

Але в політиці так не йде. Там є теж ріжні ходи, штучки, законики і т. п. непріємности.

Вороги на вічу можуть дуже добре побалакати собі при зеленім столику і прийти до порозуміння.

Як ходять слухи і тут настала згода. Радикали зреклися наміру засновувати негайно Просвіту в Райтеровичах, а народовольці обіцяли більше не вживати на злість радикалам терміну „український".

Крім цього уперто вдержується чутка, що ці дві могучі партії рішили утворити одну радикально-соціялістично-революційну унію з інтернаціональною закраскою.

А всіх старих радикалів а/я Левко Бачинський, Макух і ин. порішено викинути на „трудовицький смітник".

Гильмтон Чічка.

ОСТАННІ ВІСТИ.

Криза польського уряду.

10. VI. премієр Грабскі конферував з провідниками клюбів у справі обсади теки мін. вн. сп. Конференції були без висліду. Покищо урядує дальше мін. Ратайскі і підсекр. Смульскі. Тепер висунули концепцію, щоби реконструувати два або три ресорти.

Проломання франц. фронту.

Офіц. комунікат із Мароко повідомляє, що Кабилі проломили в кількох місцях франц. фронт при помочі племен, які досі боролись на франц. боці. Кабилі концентрують сили на зах. відтинку. Там зібрали добірні сили, новочасну артилерію і 6 тис. резерви. В центрі фронту, в горах Мсаян Кабилі окопувалися на сильних становищах. Французи одержали підмогу в артилерії й літаках. Премієр Пенлеве перед відїздом до Мароко заявив, що хоче поздоровити військо і нарадитися з марш. Ліотелем та порозумітися з Еспанією.

Японські війська в Китаї.

В Шангаї висіло дві тисячі японських моряків, у пристані звилося теж 4 японські торпедовці. Два з них поплили горі рікою Янг-Тсе-Кянг, для помочі чужинцям. Китайські студенти, що беруть участь у заворушеннях зажадали від уряду: 1) знесення виїм. стану, 2) відкликання відділів чужинних моряків, 3) випущення на волю повстанців, 4) отворення замкнених шкіл. Сподіються заворушень і по инших провінціях.

Союза Народів.

Рада Союза Народів 10. VI. займалася справою польських меншостей на Литві. Литовський уряд має представити на найблизшій сесії нові виснення. Обговорювали справу слід. комісій, які мають розглядати стан зброєнь Німеччини, Австрії, Болгарії і Мадярщини. Рішено, що краї, які підлягають контролі, мають робити всякі полекші сл. комісіям, щоби вони могли виконувати своє завдання. През. сенату Данціґа Зам зложив Раді С. Народів протест проти рішення гаґського трибуналу в справі польської почти. В письмі цьому Зам заявляє, що Данціґ не приймає того рішення.

Прем. Болдуін про пакт безпеки.

Болдуін заявив у палаті громад, що ніякого пакту безпеки з Францією ще не підписано і не заключиться його перед обширною дискусією в парляменті. Англія й Франція згідні щодо деяких основ, до яких пакт муситься примінити. Слід сподіватися, що прилучаться до них Бельґія й Італія. Коли Німеччина схоче мати подібні погляди, отвориться шлях для рівних переговорів.

НОВИНКИ.

— **Конфіската.** Останнє число „Діла" сконфіскувала прокуратура за три великі уступи зі статті п. з. „Польща, Росія й Україна", і за два уступи зі звіту про Рівенський процес.

— **„Вища політика".** Минулими роками самбірські Українці святкували память своїх предків

разом із

тамошніми москвофілами чи т. зв. „русскими". Могили героїв удержує тамошнє українське жіноцтво. Цього року в часі обходів на Зелені свята „русскі" патріоти зовсім не явилися на могилах чи не через якусь вищу політику. Видно, що вони вирекнися

й своїх найблизших і рідних предків, батьків, дідів і свояків. Мабуть не по дорозі їм з Українцями навіть на цвинтар, де всіх рівняє вічний спокій та смерть.

— **Чим займається поліція?** В селі Бариловї є поліційна станиця під командою якогось М. Бучинського. Не маючи змоги злопити чи вислідити відомого бандита Доманського, п. командант взявся за лекшу роботу, бо за денунціяцією місцевого гр. кат. пароха о. Нагурського Івана. Безнастанно писав він доноси на нього до прокуратури за те, що він у своїх проповідях підбурює населення проти Польщі і проти рим.-кат. костела. Проти українського пароха вела прокуратура безнастанно дохоодження, в часі яких виявилося, що пан командант уживав провокації та намови до фальшивих зізнань жательчихи дівчини Марії Поздзиачинської. Він її слав до церкви, буцімто слухати проповідей а потім казав їй підписувати готові протоколи. Парох, маючи на цю обставину аж трьох свідків, подав її до відома влади. В міжчасі дівчина виїхала до Канади а слідство проти пароха припинено, але доручено йому показати заміди пороблені командантові. Не зважаючи на зізнання трьох свідків, що потвердили закиди пригаго, суд принял не тільки за посередній доказ. Парох подав адресу Людвичинської в Канаді, але суд не використав її та засудив українського пароха на 5 днів тюрми або на грошеву кару в сумі 100 зол.

— **„Розвязка кресової проблеми".** Львівський тижневик „Реформа" в статейці „Як Варшава розвязує проблему кресів" подає з відповідного джерела цікавий факт, який насвідчує ілюструє гарові підходи в „кресових" справах. А саме: Перед кількома тижнями явився у Львові високий міністерський урядовець п. М. В., делеґат „секції справ кресових" при політичнім комітеті Ради міністрів. Цей делеґат одержав доручення нав'язати пертрактації з відомим зі своїх угодових переконань (як делікатно сказано) письменником п. Я. Міністерський достойник без помочі поліції добився до Я., але до иншого, не до „відомого зі своїх угодових переконань", тільки до другого відомого зі своїх опозиційних настроїв журналіста того самого прізвища. Здивованому п. Я. (ч. II.) запропонував достойник написати брошуру в українській мові з угодовою тенденцією, яку міністерство внутр. справ видасть власним коштом. Тимчасом на рахунок гонорара вручено здивованому журналістові 4.000 зол. По кількох тижнях Варшава заурґувала Я. (ч. I.), домагаючись присилки манускрипту. Угодовий Я. відповів, що про ніщо не знає, а щодо присланого йому покwitування на відбір грошей заявив, що воно не походить з його руки. В „меншостевій" секції все заметушилися. Відборець грошей десь зник, а цілу справу після цеї компромітації затушовано. Видно, угодовий Я. рішучо не має щастя!

— **Посвячення памятника на могилі бл. п. Ольги Бессарабової.** В неділю, першого дня Зелених Свят, відбулося на Янівському цвинтарі врочисте посвячення нагробного памятника бл. п. О. Бессарабової при кількатисячному здвизі народу. Виконаний в гарному граніті памятник робить незвичайне естетичне враження своєю простотою а рівночасно монументальністю. На чорному граніті приміщений хрест із бронзу, стилізований в народніх українських мотивах. Памятник вдалося здвигнути так скоро завдяки спільним зусиллям родини покійниці та українського жіноцтва. За співпрацю та поміч у тому ділі належить українському патріотичному жіноцтву щире признання.

— **Непорозуміння чи зла воля?** До нашої редакції явилися представники українських студентів і заявили, що від трьох днів сидить пять їхніх товаришів теж українських студентів у поліційній тюрмі при вул. Яховича та не дістає ніяких харчів зі світа. У Львові істнує комітет допомоги політичним вязням і завданням того комітету є саме достава харчів для політичних українських вязнів. Не зважаючи на те, що до того комітету звернулися вже товариші арештованих з проханням доставити харчі, комітет чомусь відмовився від того обовязку, а нещасні студенти засуджені через те на недоїдання. Не знаємо причин такого поступування комітету і через те не можемо йому закинути недбальства чи злої волі та всеж таки гадаємо, що не слід було би допускати до того, щоби молоді й ідейні студенти не доїдали. Припускаємо, що до тепер не доставлено їди і харчів виключно завдяки якомусь непорозумінню, яке повинно бути усунене.

Звіт з діяльности

Комітету західно-української політичної еміґрації у Відні.

Комітет західно-української політичної еміґрації в Австрії основано в січні 1924 для правної опіки і матеріяльної допомоги політичним еміґрантам із Західної України.

Крім представлень до Союза народів в Женеві й инших міжнародніх чинників про положення західно-української еміґрації й інтервенцій в справі повороту еміґрантів до рідного краю, Комітет розвинув значнійшу допомогову діяльність.

За весь час свого істнування зібрав Комітет 81,929.600 К й уділив 163 безворотних і зворотних допомог на прожиття та допомог на поворот до краю на загальну суму 80,484.000 К.

Перший рахунковий звіт, за час від 1. лютого до 31. липня 1924 був оголошений в часописах в серпні 1924. Оголошуючи тепер другий звіт рахунковий за час від 1. серпня 1924 до 30 квітня 1925, Комітет звертається до суспільности в краю і на заокеанській еміґрації з проханням про дальші жертви для політичних еміґрантів. Багато наших еміґрантів не може ще скоро повернути до краю, всі вони находяться в прикрім матеріяльнім положенню а ті, що мають дозвіл на поворот, потребують тaкож помочі на кошти подорожі.

Жертви надсилати під адресою п. Івана Коссака, Відень V, Гартманнгассе 3.

Касовий звіт

Комітету західно-української політичної еміґрації у Відні за час від 1. серпня 1924 до 30 квітня 1925:

Доходи:

1) В касі остало з днем 31. липня 1924	925.000 К
2) 5. VIII. 1924 від Обєднання в Америці дол. 30	3,499.300 „
3) 13. VIII. від єпископа Ніврал. ам. 700	1,457.500 „
4) 24. IX. збірка в краю через д-ра Федака	2,100.000 „
5) 17. XI від Обєднання в Америці дол. 109	7,024.000 „
6) 27. XI. збірка І. Кохановського в Станиславові	1,700.000 „
7) 12. II. 1925 від Обєднання в Америці дол. 100	7,00.000 „
8) 12. III. від Комісії Ліквідаційно ЗУНР.	4,000.000 „
9) 17. IV. збірка Ів. Кохановського в Станиславові	540.000 „
Разом	28,210.000 К

Розходи:

1) Виплачено в тім часі 48 допомог в розмірі від 50.000 до 2,000.000 к. разом на суму	23.550.000 К
2) Допомоги на поворот до краю	1,200.000 „
3) Зворотні позички	2,742.000 „
4) Видатки канцелярійні, порто і инші	702.900 „
5) Остач в касі з днем 1. мая 1925	38.000 „
Разом	28,233.900 К

Відень, дня 7. мая 1925.

Д-р К. Левицький вв. голова Комітету. *Іван Коссак* вв. касієр Комітету

Дописи.

Комарно. *(„Рідна Школа" під опікуючими крилами влади. Масові ревізії в Комарні й околиці).* „Рідна Школа" в нашому повіті від довшого часу находиться спеціяльній опіці пов. інспектора шк. п. Бєньовского і старости Святоцького в Рудках. Перед роком у половині місяця березня 1924 року староство в Рудках на припоручення куратори шк. у Львові замкнуло прив. українську нар. 6-ти клас. школу кружка УПТ. в Комарні (про що була уже свого часу допись в „Ділі").

Проти цього внесено негайно рекурс, який повних шість місяців ждав свого полагодження. Щойно в місяці жовтні 1925 р. одержує старшина кружка УПТ. в Комарні письмо з кураторії шк. у Львові з дати 7. X. 1925 слід. змісту: Ministerstwo WR. i OP. reskr. z 15. IX. 1925 L. 7190/I nie uwzględniło odwołania Zarządu koła ukraińskiego Tow. Ped. w Komarnie przeciw orzeczenia kuratorjum Okr. Szk. Lw. z 4. III. 1924 L. 2749/I S. dotyczącem zamknięcia pryw. szkoły powszechnej z ruskim językiem nauczania w Komarnie przez wym. Koło utrzymywanej, ponieważ jak stwierdziły wizytacje inspektora szk. z 16. VI. i 23. XI. 1923 i wysłosowane do Zarządu Koła pisma Rady Szk. Pow. w Rudkach z 4. VIII. 1922 L. 2424 z 27. XI. 1923 L. 4145 w szkole tej nie są przestrzegane rozporządzenia władz szk. w szczególności dokonane wizytacje stwierdziły, iż wychowanie młodzieży w tej szkole nie jest prowadzone w duchu państwowości polskiej. Za kuratora (підпис нечиткий).

В слід за тим прийшло в кілька днів пізнійше нове письмо (оречення) зі староства в Рудках з 4. X. 1925 ч. 17477 на руки голови кружка УПТ. в Комарні о. Кліша, де накладається на нього кару 20 зол. або 2 дні арешту за те, що в квітні 1924 р. на підставі донесення поліції держ. велась наука в прив. українській 6-ти клас. школі кружка УПТ. в Комарні мимо виданої заборони навчання під загрозою замкнення школи. На яких знова одержав секретар кружка УПТ. О. Утриско, канц. адв. зі староства в Рудках письм. вирок, засуджуючий його на 20 зол. грив. ни або 2 дні арешту і на зворот коштів поступування карного 40 зол. за перест. розпор. губ. з 2. V. 1853 поповнене дня 7., 8. і 9. січня 1925 через удадження збірки на дохід курсів гімназ. в Комарні „нелеґально" істнуючих під зарядом кружка УПТ. в Комарні на підставі донесення поліц. держ. Проти цих вироків внесено рекурс. Також за збірку (коляду) на Рідну Школу підчас Різдвяних свят покарало староство також трьох селян з Колодруб карою 10 зол. або по 1 дні арешту. У всіх таких випадках для староства вистарчає саме безпідставне донесення поліції, щоби кого-небудь покарати. А вже зовсім курйоз виходить, що для старости Святоцкого — прив. українські гімназ. курси кружка УПТ. в Комарні, які за дозволом старости Ленчевского з р. 1920 т. є. вже 5-й рік істнують в Комарні, щойно тепер видаються нелеґальними. — Дня 28. квітня 1925 р. перевела місцева державна поліція масові ревізії в Комарні й околиці, а саме у багатьох студентів, міщан, селян і у деяких жидів. Перешукуючи помешкання д-ра Семкоти і п. О. Утриска, кандидата адвокатури за книжками в Задатк. Тов-і, перевели та кож ревізію в канцелярії адв. д-ра Кос

НАДІСЛАНЕ.

За надіслане редакція не відповідає.

са, де переглянули девіть канцелярійні папери адвоката. За чим шукали, досі не відомо. При ревізії забрано такі річи як часоп. „Світло“, „Культура“, кілька видань Союза визволення України з р. 1914—1916 з Відня і кілька знимок із світової війни з р. 1916—1917. І це вистарчило місцевій поліції як матеріял до шумного донесення проти 17 людей за тяжкий злочин з § 65 к. з. В наслідок цього ведуться карні доходження проти людей, у яких переведено ревізії.

На допомогу „Голодному Селу“.

ВИКАЗ 20-й

сп. Жертводавців, які зложили на допомогу „Голодному селу“ в місяці червні 1925 в золотих:

Читальня „Просвіти“ Копитів-Татарків 5'10, на листу ч. 50 зложили: Н. Н. 3, Микола Чапельський 5, Ан. Ковальський 5, о. Василь Томович 7, о. Алексій Песецький 5, о. Л. Куницький 10, о. Семчишин 3, о. Гаврилюк Евген 5, о. Е. Бачинський 5, о. Загайкевич 3, о. Бучко 5, о. Сліпий 5, о. Степанюк 3, А. Біленький 5, о. Коновалець 2, о. П. нечиткий 2, о. Лудкевич с. М. о. Галант 3, Садовський 5, о. П. Хомин 3, о. Д. Лучицький 3, о. Теодорович 3, о. Гришок 3, о. Т. Войнаровський 10, о. Білінкевич з Грибович 2, о. Мих. Кочмарчук 1, о. Л. Підгородецький 3, о. Т. Горникевич 3, Волод. Мондзський — Познань 5, Гудійчук Іван — Новий Тарг 10, о. Микола Білецький — Пашиків 20 від себе, а 3'25 від церкви, Інж. Арсен Шумовський — Мшанів як виказ: Бандрівський 2, Денків 1, Божко 2, Гуменюк Хведір 1, Бандрівський 1, Новак В. (Чех) 2, Преврицький 1, Шевченко 1, Василь Задорожний 5, Обертинський 3, Н. Н. 1, А. Шумовський 7, Подляшецький 2, о. Омел. Менціньський — Рожище Руська 20, о. Штокало П. — Кальне 10, Василь Чапля — Кальне 2, Зельський Іван і Фульмес Петро з Цехановець по 5 зол. Левицький Волод. Винники 30, І. М. Винники 5, о. Кордуба Мих. Сушно 7, Салюк Мих. Богданівка 5, Микитин Теодор Чемерниці 5, Громада Запитів — збірка 36'82, Воробець Михайло — Коршів збірка, а то: о. Василь Залуцький 5, Зиновій Решетилович 10, Мих. Воробець 6, Наталія Воробцівна о. Рул. Рижицинський 2, Марія Гордійчук 6, Дмитро Горбачевський 5, через Земельний Банк у Львові, а то: Б. Б. 20, Х. У. 20, Ф. Ф. 5'34, Мінцер 1'97, Н. Н. 2, ріжні особи — дрібними квотами 3'33, Земельний Банк доложив 97'41.

По день 4. червня включно зложено: **6,797.18 зол. і 174 дол.**

Спростування: Через друкарський недогляд в попередньому виказі подана загальна сума замісць **8,302,01 зол.**, 9,302.01 золотих.

Зі спорту.

Вісти з „Українського Спортового Союзу“.

Легкоатлетичні жіночі змагання.

20 червня п. р. відбудуться у Львові легкоатлетичні жіночі змагання як частина VI. Запорізьких Ігрищ. В програму входять: 1) біг 60 м., 2) скок у височінь і довжінь з розбігом, 3) мети диском, ратищем і кулею, 4) гінці 240 м. (4 × 60) і 5) кошиковий мяч.

Змагунок можуть зголошувати Клюби до 15. ц. м., складаючи по 1 зол. вписового за кожду.

✝ Посмертні згадки.

Д-р Данило Насада, судя повітовий в Микулинцях. Дня 1. червня помер несподівано загально-поважаний громадянин, совісний народній робітник і щирий патріот д-р Насада. Вістка про смерть зробила на українську громаду пригноблююче враження, бо кілька день перед тим працював Покійний, як режісер місцевого драматичного гуртка. Бл. п. д-р Насада, як справедливий суддя, щирий і солідний працівник, людина високої освіти, зєднав собі симпатії не тільки серед Українців але й серед Жидів та Поляків.

Помер д-р Насада на запалення легенів по чотирох днях недуги. Слабе серце не видержало. Покійний був діяльним членом місцевих товариств, читальні „Просвіти“ і У. П. Т. Був добродієм „Рідної Школи“. Працював щиро всюди, де судилось йому перебувати. Родився він 24. XII. 1882 р. в с. Негівцях пов. Калуш. Як суддя був перенесений з Галича до Микулинець. Невдовзі мав бути іменований окружним суддею у Тернополі. Похорони перемінилися в величаву манїфестацію. На похорони прибули делегації всіх місцевих українських товариств і державних установ. Прибуло дві делегації з Тернополя від філії „Просвіти“ і від У. П. Т. Похоронний провід обняв місцевий парох о. сов. Е. Кароль в асисті слідуючих священиків, о. Клима Слюзаря зі Сущина, о. Е. Лопатинського з Прошови, о. А. Онуферка з Козівки, о. К. Бачинського з Мишкович, о. сов. Мих. Сеньського з Ладичина, о. Б. Цурковського з Лошнева, о. Мандичевського з Налужа, о. Миколи Декайла зі Струсова і о. Макарчука, рим. кат. адміністратора з Микулинець. Похорон випав величаво. На чолі похорону співав місцевий хор і грала тамошня орхестра. Покійного прощали від чит. „Просвіти“ в Микулинцях, від філії „Просвіти“ в Тернополі, від У. П. Т. та від судового повіту в Микулинцях. Тіло Покійника поховано в мурованому гробівці, який уфундувала читальня „Просвіти“. В. И. П.

Михайло Бень, хорунжий 5. бригади УГА. помер трагічною смертю втопившися далеко від своїх у ставі ратуючи шкільну дітвору в часі прогульки. Покійний покінчив учительський семінар у Сокалі з відзначенням. По війні та по таборах у Тухолі мусів шукати посади аж у пулавському повіті. Там переправляючися перед кількома днями разом із дітворою через став, на винайміленому човні, впав жертвою свого фаху. Ось човно почало потопати на середині ставу разом з дітворою. Покійний кинувся ратувати дітей, з яких 14-ро виратував а чотирнайцятеро погибло разом з ним у ставі. В. И. П!

ОПОВІСТКИ.

Український Наддніпрянський театр О. Міткевич.

Станиславів, саля українського Сокола.

Четвер 11. VI. Пан Твардовський.
Субота 13. VI. Дні нашого життя.
Неділя 14. VI. Вій. 2—?

Український Театр дир. І. Когутина.

Сколе, саля „Сокола“.

Пятниця 12. VI. Чесна Зузана.
Субота 13. VI. Пейсахова Ніч.
Неділя 14. VI. Катерина опера.

Цінева, Неділя 14. VI. Зрадливі мущини.

Струтин, Неділя 14. VI. Невдалий романс.

Театр переїздом до Косова і Кут дасть по дві вистави в Калуші, Станиславові, Коломиї, Заболотові, Снятині. 2—3

Дирекція коедукаційної гімназії У. П. Т. в Городенці подає до відома, що 1) вступні іспити до клас II.—V. відбудуться в днях 22. і 23. червня; 2) вступні іспити до I. кл. 27. червня від години 9·30 рано; 3) вписи до клас I.—V. на шкільний рік 1925/26 відбудуться дня 27., 29. і 30. червня 1925 р. V. кл. відкриється, якщо зголоситься відповідне число учеників. — Зголошення, також письменні, приймає Управа гімназії до 21. червня включно.
2097 2—3

Управа дівочої гімназії У. П. Т. з правом прилюдности в Тернополі повідомляє отсим, що вступні іспити до клас II—VI. відбудуться в днях 22. і 23. червня, о год. 2. попол. Зголошення до дня 21. червня в канцелярії Управи. Вступний іспит до класи I. відбудеться в днях 27. червня о год. 9·30 рано. Зголошуватися можна до 27. червня год. 8. рано. Вписи до клас I.—VI. будуть відбуватися в днях 29. і 30. червня в часі між 8—12 рано і 3—5 попол. — *Д-р Никифор Гіняк* управитель. 2096 2—5

В приватн. жін. семінарі учитель. СС. Василіянок в Дрогобичі відбудуться вписи 28. і 29., а вступні іспити 30. червня. При вписі на I. курс треба предложити: 1) метрику, 2) свідоцтво з 7. кляси вселюдної школи, 3) свідоцтво здоровля від повітового лікаря. Приватистки крім метрики і свідоцтва здоровля предложать свідоцтво моральности. На II., III. і IV. курсах є ще вільні місця. — *Управа семинара.* 2108 2—3

Дрібні оголошення.

ОГОЛОШЕННЯ.

За оголошення Редакція не відповідає.

За редакцію відповідає О. Костик. Видає Видавнича Спілка „Діло“ З друкарні Видавничої Спілки „Діло“, Львів, Ринок ч. 10